

OVERWEGING EERSTE ZONDAG VAN DE ADVENT, ST.

BONIFATIUSPAROCHIE, ALMERE, 27 NOVEMBER 2022 (Jes. 2,1-5; Rom. 13,11-14 en Mt. 24,37-44)(A)

Zoals elk jaar begint er eind november een nieuw liturgisch jaar. In dat nieuwe jaar zullen we vooral het evangelie volgens Mattheus horen. Het voorbije jaar was dat Lucas. Maar wie we ook horen, we leven naar dezelfde vreugdevolle boodschap van liefde, vrede en gerechtigheid als altijd.

Vandaag begint dus de advent, en dat is een tijd waarin de duisternis groeit naar het licht. Vandaar de vier kaarsen op de adventskandelaar. Nu brandt er nog maar eentje, maar hoe meer Kerstmis nadert, hoe meer kaarsen er zullen branden, als symbool van het licht van Christus dat de duisternis overwint. Dat gebeurt trouwens ook in de werkelijkheid, want Kerstmis valt net voorbij het keerpunt van lange nachten en korte dagen naar korte nachten en lange dagen. Het licht van Christus breekt door in ons leven van geloof, hoop en liefde, en het schijnt over de hele aarde. Het is dus niet te verwonderen dat we vreugdevol zingen: 'Advent is dromen dat Jezus zal komen.'

De vraag is echter of iedereen dat droomt. We leven immers in een wereld die in deze streken niet echt veel belangstelling heeft voor Jezus, integendeel. Dus is het niet verwonderlijk dat Hij zegt dat we waakzaam moeten zijn. En die waakzaamheid gaat dus niet over alert zijn op ons hebben en houden, ons bezit, onze gezondheid, maar over aandacht voor zijn woorden en daden van liefde, vrede en gerechtigheid. Dus moeten we ons afvragen of we echt aandacht hebben als de Mensenzoon komt. Gaan wij dan mee met Hem, of blijven we vertoeven op de akker van ons eigen leven, een akker die alleen voor onszelf bewerkt wordt? Blijven wij in de draaimolen van dat eigen leven, of zijn we echt waakzaam, zodat we niet verloren lopen in ons leven, en zien dat de Mensenzoon zich in onze buurt bevindt?

Want de Mensenzoon is nooit ver van ons weg. Hij komt als vluchteling, op zoek naar een menswaardig bestaan. Hij komt als bedelaar die zijn kost bij elkaar moet scharrelen. Hij komt als de zieke, de oude, de eenzame man of vrouw die nooit eens bezocht wordt, en voor wie de dagen eindeloos lang duren. Hij komt als de gevangene. Hij komt als mensen in nood, op zoek naar aandacht, naar een luisterend oor, een helpende hand, een warm hart. Hij komt als mensen vol zorg en vol wanhoop, afhankelijk van de voedselbank.

Zijn wij waakzaam voor die mensen? Luisteren we dus naar Gods boodschap van liefde en vrede? Of om het met de woorden van de profeet Amos in de eerste lezing te zeggen: Smeden wij onze zwaarden van egoïsme en onverschilligheid om tot ploegijzers van barmhartigheid en hulpvaardigheid? Wandelen wij in het licht van de Heer, of stappen we liever in de duisternis van zelfzucht, eigen groot gelijk, leugens en bedrog?

Een duisternis die wereldwijd wild om zich heen slaat in de wreedheid van machthebbers, mensensmokers, drugbendes. Duisternis die zelfs uitmondt in een wrede, barbaarse oorlog van Rusland tegen Oekraïne. En die oorlog leidt ook weer tot nog meer armoede, nog meer uitbuiting, nog meer honger en kou en dus tot nog meer vluchtelingen

Kan er in deze wereld dan nog iets nieuws ontstaan? Als je op het zojuist gezegde afgaat waarschijnlijk niet. Maar de geschiedenis leert toch wat anders. Die leert ons dat de Heilige Geest mensen altijd inspireert om ergens zelf mee aan de slag te gaan. Dat gebeurde in het verleden toen mannen en vrouwen het onderwijs aan het verarmde Nederlandse katholieke

volksdeel voor hun rekening namen. En dat deden die religieuzen ook door ziekenhuizen en kraamklinieken op te richten. En dat gebeurt nu ook nog. Deze week hadden we bijvoorbeeld een zeer inspirerende avond rond de toekomst van onze parochie. En vorig weekend waren we allemaal getuigen van een geweldig feestelijke consecratie van ons nieuwe kerkgebouw. Wat hebben we genoten van de voorbeden en offerande tijdens de familieviering op zondag! Zoveel saamhorigheid, zoveel samen zijn. Het is alleen jammer dat de burgerlijke overheid dat niet ziet. Maar wij zien het wel! Dus het is maar hoe je naar de werkelijkheid kijkt. Er zijn zeker veel mooie inspirerende initiatieven en bewegingen aan de gang. In de tweede lezing horen we in dat verband heel hoopgevende woorden, die we trouwens ook vaak zingen: 'De nacht loopt ten einde, de dag komt naderbij', zegt Paulus in zijn brief aan de Romeinen. De nacht van onzekerheid en angst, van armoede, van polarisatie en oorlog, maakt plaats voor de dag van liefde, vrede en vreugde wanneer we waakzaam zijn, en meebouwen aan de komst van de Heer in ons midden. Laten we dat zeker doen en blijven doen.

Amen.